

Het heimelijk genootschap

Copyright Page

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Roman

Het heimelijk genootschap

Karel van Hal

Alle karakters in dit verhaal zijn fictief, Elke overeenkomst met werkelijke personen, levend of overleden, berust op puur toeval.

Schrijver: Karel van Hal
Coverontwerp: PKVH
Foto auteur: Marthe Brinkman
ISBN: 9789464050769 (paperback)
© Peter Karel van Hal

30 juni

Proloog

'O, je lijkt me een lieve jongen,' fluistert ze in zijn oor.

Dat geeft hem een prettig kriebelend gevoel en er ontstaat over zijn gehele lijf kippenvel.

Dan buigt ze zich plotseling opzij naar zijn gezicht en zoent hem zacht op de mond. Daarbij legt ze haar vrije hand op zijn wang. Hij is eerst verbaasd, kijkt een ogenblik behoorlijk beduusd, maar ondergaat de kus toch met plezier.

'Ik leer je graag beter kennen.' Even is ze stil en vraagt dan voorzichtig: 'Ga anders met me mee wat drinken. Je oom kan nog wel even wachten. Hij weet nog niet eens dat je komt. Je kunt vanuit mijn huis bellen.'

Bij die woorden slaat ze een arm om zijn schouders. Hij kijkt haar wat verlegen lacherig aan.

'Dat klinkt aantrekkelijk.' En na een korte stilte: 'Maar weet jij zijn telefoonnummer dan? En dan bedoel ik dat van zijn mobiel? Dat heb ik niet!'

'Ja, dat nummer heb ik.'

'Dan ga ik met je mee.'

Ze glimlacht en pakt zijn hand vast. 'Fijn!' antwoordt ze en start de motor van haar luxe cabriolet. Ze rijdt met een behoorlijke vaart achteruit naar haar huis tot aan de oprit om deze vervolgens vooruit op te rijden tot vlak voor de garagedeur.

Zo, wat een huis, denkt hij in een flits, een villa! Ze stappen uit.

Via een zijdeur van de garage gaan ze naar binnen en komen in de gang naar de woonkamer. In de gang trekt ze hem direct tegen zich aan. Wat spannend, denkt hij en voelt rillingen over zijn rug. Wat een passie! Hij slaakt een diepe zucht en klemt haar nu ook stevig in zijn armen. Ondertussen sjort hij aan haar jasje om dat uit te trekken. Dat lukt en het valt op de grond. Dan pakt ze zijn hand en trekt hem mee door de gang naar de grote woonkamer en vervolgens naar de bank...

1

Erik ontwaakt uit zijn mijmeringen als de trein schuddend en piepend langzaam het station van Neufchateau binnenrijdt. Mijn nieuwe leven kan beginnen, denkt hij verheugd maar hij voelt zich behoorlijk gaar van de lange reis, de knagende twijfels en het vele overstappen. Een zwangere vrouw achterlaten is niet fatsoenlijk, dat beseft hij ook wel en dat zit hem dwars. Hij wil zich vrij voelen en niet dat ongemakkelijk schuldgevoel hebben.

Als hij het kleine station van het Franse stadje uitloopt, breekt net de zon door en voelt het warm aan. Hij propt zijn jasje in een zijvak van de rugzak, schikt die recht op zijn rug en begint aan de lange voettocht naar zijn oom; zestien kilometer met een zware rugzak.

In de trein heeft hij via de carte bleue de wandeling uitgestippeld. Hij zal gewoon langs de D164 naar Coussey lopen en ondertussen proberen een lift te krijgen. Door de natuur is een stuk langer en bovendien moeilijker begaanbaar.

Net buiten Neufchateau op weg naar Coussey stopt zowaar een grote, bijna nieuwe Renault. Een en ander gebeurt nogal heftig en de rechterwielen krassen over het grind naast de weg. Erik snelt er naar toe en het portier aan de bijrijderskant gaat open. Een vrouw met een mooi rond gezicht, stralende ogen, opvallend witte tanden, sluik donker, halflang haar lacht hem toe.

‘Vous ferez un grand voyage?’ roept ze luid om boven het geluid van een net passerende vrachtwagen uit te komen.

‘Ja,’ antwoordt Erik en in zijn beste Frans: ‘Nou ja, eigenlijk nog niet, ik wil op bezoek bij mijn oom in Les Roises.’

De vrouw tikt met haar rechterhand op de stoel naast haar en zegt lachend: ‘Assiez vous.’

Ze heeft mooie handen en lange vingers, overweegt Erik en stapt in. Ze lacht hem nog steeds vriendelijk toe, waardoor haar tanden zichtbaar zijn. Tjee, denkt hij daarop, voor Franse begrippen heeft ze mooi witte tanden. Dat is bij de meesten wel anders. Ze verzorgt ze blijkbaar goed. En wat een goddelijke lippen! Ik bof maar met deze lift.

Hij heeft het portier nog maar net dicht als ze al weer fors optrekt en de weg op scheurt.

Een pittige tante, denkt hij en kijkt haar van opzij aan. En zeker niet lelijk, eigenlijk ronduit knap. Misschien woont ze in les Roises.

‘Vous êtes en vacance?’ lacht ze hem toe.

‘Non, ik ben aan een lange reis begonnen. Uiteindelijk wil ik naar het zuiden van Frankrijk en later doortrekken naar Spanje of Portugal en daar tijdelijke baantjes zoeken.’ Na een korte stilte vraagt Erik:

‘En woont u hier in de buurt?’ Ze kijkt hem een vluchtig moment indringend aan.

‘Nee, en ja, ik woon in Nancy, maar ook geregeld in les Roises. Mijn man en ik hebben in beide plaatsen een woning. ’s Winters wonen we meestal in Nancy en zo vanaf begin april in les Roises. Mijn man is al een jaar met pensioen.’

Yes, denkt Erik, ze woont in les Roises, ik bof.

‘Oh, maar zo oud bent u toch nog niet?’ vraagt hij.

‘Nee, ik niet maar mijn man wel, hij is al negen en vijftig jaar. Hier in Frankrijk kun je al op je acht en

vijftigste met pensioen. Maar Serge, mijn man, is al twee jaar geleden gestopt met werken. Hij heeft toen zijn onderneming heel goed kunnen verkopen. Van de opbrengst en de aandelen die hij er nog in heeft, leven we naar volle tevredenheid.’

‘Wat doet Serge nu dan de hele dag zoal? Vissen en Jagen, of misschien wandelen?’

‘Grapjas. Natuurlijk wandelt hij wel eens, soms met mij, soms met zijn vriend Patrick, maar meestal alleen. Hij houdt zich voorlopig voornamelijk bezig met het begeleiden van de nieuwe eigenaren van zijn onderneming. Zij hebben het voor veel geld gekocht en nu maakt hij ze wegwijs in de klantenkring, de toeleveranciers en de afzetmarkt. Ik zie hem maar weinig, niet veel vaker dan toen hij zelf nog eigenaar was. Vaak woont hij in Nancy terwijl ik hier woon. En verder; hij houdt niet van vissen.’

Erik merkt dat hij het praten en luisteren in het Frans wel wat vermoeiend vindt, ondanks dat hij de taal behoorlijk goed beheerst. Maar na een korte stilte vraagt hij toch enigszins brutaal: ‘Hoe oud ben jij dan?’

Ze glimlacht. Gelukkig, denkt Erik opgelucht. Ze is niet moeilijk. En wat heeft ze eigenlijk een mooi gezicht met een gave huid en een sensuele mond.

‘Dat gaat je eigenlijk helemaal niets aan. Maar ach, je mag het wel weten, ik heb eergisteren mijn dertigste verjaardag gevierd.’

‘Dat is dan een behoorlijk verschil met je man.’

‘Zo, Jij durft..., maar je hebt gelijk, ja, maar liefst bijna negen-en-twintig jaar. En soms heb ik daar dan ook wel last van, al is hij nog behoorlijk vitaal. Dan word ik toch in mijn jeugdigheid geremd, kom ik niet voldoende aan mijn trekken.’

‘Aan welke trekken?’ Erik kijkt bij de laatste vraag wat uitdagend. Zij lacht hem toe maar antwoordt niet.

Daarom vraagt hij: ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Ik? Waarom wil je dat weten? Wil je me later nog eens opzoeken? Je weet niet eens waar ik in Nancy of les Roises woon.’

‘Wie weet, en waar je in les Roises woont, kom ik snel genoeg achter,’ suggereert Erik. ‘Je komt toch geregeld in les Roises? Dan kunnen we elkaar toch nog wel een keer zien en een wandeling maken?’

‘Jij loopt wel heel erg hard van stapel, maar wellicht,’ zegt ze behoedzaam en kijkt vluchtig zijdelings taxerend naar Erik en vervolgt:

‘Over circa twee weken, veertien juli, is er het dorpsfeest, als je dan ook komt, zou misschien leuk zijn. Maar om je vraag te beantwoorden, ik heet Catharina. Catharina Dubois.’

‘Oh, een mooie naam, Catharina, ik heet Erik, Erik Verbruggen en ik ben heel blij met de lift die je me geeft. Het zou toch een flink stuk lopen zijn.’ Na een korte stilte:

‘Ik ben zes jaar jonger dan jij bent.’

‘Oh, wat mooi jong nog, vier-en-twintig. Was ik nog maar vier-en-twintig!’

‘Dertig is toch ook niet oud? Je ziet er in ieder geval veel jonger uit! En mooi bovendien.’

‘Dank je. Dank je wel! Wat een aardig compliment.’

‘Ik spreek altijd de waarheid. Maar nu even wat anders; gaat mijn oom ook naar dat feest?’

‘Nee, nooit. Hij woont al bijna tien jaar in les Roises, maar is nog nooit op het feest geweest. Oh nee, ik vergis me, in het begin, toen hij er pas woonde, is hij een paar keer geweest. Wij hadden net ons huis in les Roises

gekocht, en ik bezocht het feest voor de eerste keer. Een echt dorpsfeest. Het jaar daarop was hij er weer bij, maar daarna heb ik hem nooit meer op het feest gezien. Hij is erg op zichzelf. Hij keek toen, die eerste avond, veel naar me, ik was toen een jonge vrouw van net één-en-twintig. ’

‘Dat kan ik me voorstellen, dat hij veel naar je keek en verder: hij is erg op zichzelf. Dat weet ik al via mijn familie, maar hij is tegen mij wel heel aardig. Ik kan goed met hem overweg, hij is voor mij een soort tweede vader, en misschien eigenlijk wel een eerste vader. Ik mag hem graag. Ik heb, zeker de laatste tijd, lange telefoon gesprekken met hem gevoerd. En dan kan ik meer kwijt dan bij mijn eigen vader. En wat betreft dat laatste, dat naar je kijken, hij heeft altijd van vrouwen gehouden, mag er graag naar kijken. Net als ik overigens.’

‘Oh, spannend, dus daarin lijken jullie op elkaar? En waarover kon je het zo goed met hem hebben? Nu ben ik te nieuwsgierig, sorry! En ja, het klopt, het is een zachtaardige, vriendelijke man, enigszins eigenaardig en wat schuw, maar altijd erg gastvrij als je een keer bij hem op bezoek komt.’

‘Oh, dus je kent hem wel?’

‘Zeker! We drinken soms samen een glas wijn of Ricard. En dan weet hij me altijd weer aan het lachen te maken. Hij heeft een absurd soort humor. Maar hij kan ook heel serieus zijn. De laatste keer in mei dat ik op een mooie avond bij hem was, vertelde hij mij over de onuitputtelijkheid van het Universum. Dat je daar bewust van moet zijn. Ik weet me zijn woorden nog enigszins te herinneren. Het was een heldere avond en bijna donker, en je oom zei:

‘Kijk omhoog en tel de sterren, of tel de korrels van een handvol zand, de druppels in een beker water, de

bladeren aan een boom. Hij zei ook iets over een tomaat en de zaadjes er in. En dat elk zaadje een tomatenplant kan voortbrengen met vele tomaten. Zoiets was het. Heel precies weet ik het ook niet meer. En hij ging verder met te stellen dat de natuur zoveel meer heeft dan we weten. Eigenlijk onuitputtelijk is. En dat we niet moeten uitgaan van gebrek en beperking. Hij is er van overtuigd dat er in wezen voldoende is voor iedereen. Maar dan moet je je er volgens hem voor openstellen en alle gaven toelaten.’ Catharina zwijgt even, kijkt Erik zijdelings vluchtig aan en vervolgt dan: ‘Tot slot zei hij iets wat ik niet snel zal vergeten en ik weet niet of ik het er mee eens ben. Hij zei, dat als je je aandacht richt op armoede en schuld, je gebrek en schuld zal creëren. Het is belangrijk om welvaart te durven accepteren en de rijkdom van de natuur te zien. Anders zal je de overvloed niet weten te aanvaarden. Maar daarbij is het ook belangrijk om te kunnen en durven geven. Zo houd je de stroom van dingen die naar je toe komen, gaande. Daarmee richtte hij zich eigenlijk op mijn man. Hij weet dat die bij vlagen heel gierig kan zijn.’

‘Volgens mij houd je wel van oudere, wijze mannen,’ onderbreekt Erik glimlachend haar verhaal. ‘Je bent behoorlijk enthousiast over hem. Ik ben al bijna jaloers.’

‘Oh zeker, mannen als je oom hebben levenswijsheid opgedaan die mij boeit, maar daarnaast houd ik net zo veel van de jeugdige kracht en energie van een jonge man.’ Na deze woorden kijkt ze hem even uitdagend aan.

‘Nu ik mijn woonplek in Nederland verlaten heb, voel ik me krachtig en heb volop energie.’ lacht Erik en kijkt haar daarbij even recht in de ogen. Mooie amandelvormige ogen, denkt hij ondertussen.

‘Nu ben ik toch echt heel nieuwsgierig. Had je het niet naar je zin dan?’

‘Nee, ik werd te veel geleefd. Nu heb ik het gevoel zelf mijn weg te kiezen. Hierdoor zal ik eindelijk de vrijheid vinden die ik al jaren zoek.’

‘Een soort van vlucht naar vrijheid dus, als ik het goed begrijp. Weg uit een beklemming. Ik herken er veel van, maar ik heb nog niet durven vluchten.’

‘Ja, een vlucht naar vrijheid, zo kun je het zien. Maar waar wil jij voor vluchten dan?’

Hij had al bij het instappen een pakje Marlboro op de console zien liggen.

‘En rook je daarom? Ik raakte aan de drank.’

‘Ach, ik rook hooguit een of twee sigaretten per dag. Meestal ’s avonds na het eten. Ik heb het drastisch geminderd. En verder, laat maar. Het is allemaal te complex om het je te vertellen. Bovendien ken ik je nauwelijks.’

‘Oké, ik zal niet verder vragen.’

‘Ik heb nog wel een vraag! Namelijk, denk je je vrijheid te vinden bij je oom? Het zou kunnen hoor, want ik ken hem als een man met behoorlijk vrije opvattingen, maar toch?’

‘Ja, ik ben er van overtuigd dat ik bij hem mijn vrijheid vind.’

‘Nou, ik hoop het voor je en ben tegelijkertijd benieuwd. Al kan ik me er wel iets bij voorstellen. Zoals ik net al zei; hij heeft behoorlijk vrije opvattingen. Hij laat iedereen in zijn waarde en oordeelt of veroordeelt niet snel. Dan moet het wel heel ernstig zijn voordat hij dat doet.’

Dan rijden ze Coussey binnen en mindert Catharina zowaar vaart.

‘De controles zijn tegenwoordig heel frequent,’ zegt ze terwijl ze om zich heen kijkt.

‘Het stadje lijkt me anders behoorlijk uitgestorven,’ reageert Erik. ‘Er is niemand op straat, het lijkt wel of er oorlog is en iedereen de kelder onder zijn huis is ingevlucht om te schuilen tegen een komend bombardement. Zo stil! Op dit moment, als het zo stil is, zal er toch geen politie staan? De politiemensen zijn toch ook in een schuilkelder? Och, wat klets ik toch weer veel onzin,’ eindigt hij abrupt zijn korte oorlogsverhaal met een zucht.

‘Ik vind je geklets wel leuk hoor! Er zijn al meer dan genoeg saaie mensen. Volgens mij heb je een rijke fantasie. Net als je oom. En wat betreft de politie, dat weet je maar nooit, daarom moet je altijd in de steden en dorpjes je vaart minderen. Ik heb in het verleden al een paar forse bekeuringen gehad. Mijn man is me vaak veel te stil. Heel vaak zelfs saai. Dan zit hij met een glas wijn in zijn stoel en kijkt al mijmerend in de leegte.’

‘Is het huis van mijn oom wel bewoond? Ik bedoel, is hij er wel?’ onderbreekt Erik haar ineens. ‘Want als hij er niet is, heb ik een probleem, dan moet ik ergens in de buurt een slaapplek zoeken. We hebben het net wel over hem gehad, maar misschien is hij er niet eens.’

Weer moet ze om Erik lachen, en ze kijkt hem lief aan, maar hij weet niet waarom.

‘Vraag je je dat nu pas af? Dat had je al veel eerder moeten doen. Maar volgens mij bof je. Want ja, als je die wat oudere, uiterst vriendelijke, maar excentrieke Nederlander met ongeveer de leeftijd van mijn man bedoeld en die dus nogal teruggetrokken leeft, en over wie we het zojuist hadden, ja, dan is je oom er.’

‘Oh gelukkig,’ zucht Erik, ‘dan kan ik bij hem terecht.’

Opnieuw glimlacht ze naar hem en zegt met een zwoele klank in haar stem:

‘En anders hadden wij wellicht wel een slaapplek voor je gehad. Serge en ik houden van gezelschap. Les Roises is zo’n stil en soms wat duf dorp met die 34 vaste bewoners. Vooral de winters zijn er behoorlijk eenzaam en erg donker. Meestal wonen wij die tijd in Nancy. Alleen tijdens de Kerst en de voorjaars- en zomermaanden, zo ongeveer van april tot en met half oktober, verblijven we hier in onze tweede woning. En een jonge reislustige man brengt gezelligheid in huis.’

‘Oh denk je? Waarom denk je dat? Misschien ben ik ook heel saai. Ik kan soms erg triest zijn. Heb een periode veel te veel gedronken. Wijn, rode wijn en soms wit. Maar Oké, je bent dus best vaak in les Roises?’

‘Ja zeker, vind je dat een fijn idee?’ Ze kijkt hem uitdagend aan en glimlacht daarbij.

‘Nou ja, eerlijk gezegd wel, ik vind je nu al een leuk mens. En dan heb ik in ieder geval al iemand leren kennen. Want naast mijn oom ken ik hier verder uiteraard niemand.’

‘Dank je, ik vind jou ook leuk en volgens mij voelen we allebei een klik. Maar ook zal je al snel Cheyenne en Gerald leren kennen. Waarschijnlijk vandaag nog! Die komen heel vaak bij je oom.’

‘Over Gerald heeft mijn oom mij geregeld verteld, maar de naam Cheyenne heb ik nog niet eerder gehoord.’

‘Wacht maar af, je ziet ze daar wel verschijnen, al hoewel Cheyenne naar haar grootmoeder in het noorden is. Dus dat kan nog even duren. Maar voor we er zijn ben ik toch wel benieuwd waarom je Nederland ontvlucht bent. Je hebt toch niets op je kerfstok? En waar ik heel nieuwsgierig naar ben is waarom je naar je oom gaat?’

‘Om met het eerste te beginnen, nee, ik heb niets op mijn kerfstok en mijn oom heeft diverse keren gezegd dat ik bij hem welkom ben.’

‘Maar waarom denk je dat jullie een speciale band hebben?’

‘Hoe zal ik dat uit te leggen?’ Erik kijkt nadenkend en na een tijdje zwijgend voor zich uit te hebben gekeken, vervolgt hij: ‘Afgelopen jaar heb ik veel gebeld met hem. Telkens weer merkten we dat we elkaar gewoon heel goed liggen. Dat voel ik al vanaf jongs af aan. Daarom durfde ik met hem te bellen over mijn relatie problematiek.’

‘Relatieproblematiek?’

‘Niet alles tegelijkertijd, dat komt nog. Ik belde hem vooral om mijn hart te luchten. Die relatie was de laatste jaren zo enorm beklemmend gaan voelen. Bij hem kon en kan ik altijd terecht. Hij biedt altijd een luisterend oor en zinnige adviezen, hij heeft lang geleden een soortgelijke situatie meegemaakt. We zijn allebei wat onvoorspelbare, impulsieve mensen. Zo heeft hij tien jaar geleden plotseling zijn baan als docent Frans opgegeven en is hij naar hier in Frankrijk vertrokken. Zonder het vooraf aan wie dan ook te vertellen. De meeste familieleden hoorden het pas toen hij hier al woonde.’

‘Vandaar dat hij zo goed onze taal beheerst.’

‘Ja, dat klopt. Maar om verder te gaan, ook voor die plotselinge emigratie had oom Karel nauwelijks contact met zijn familie gehad. Hij liet vaak duidelijk merken dat hij niet zat te wachten op bezoek van neven en nichten of andere familieleden. Hij was dan meestal behoorlijk kortaf en bood zijn gasten nauwelijks iets te drinken aan. Maar hij en ik hebben het altijd heel goed kunnen vinden.’

‘Je lijkt trouwens wel een jongere uitgave van hem,’ onderbreekt Catharina hem lachend. ‘En dat bedoel ik positief hoor, hij is voor zijn leeftijd nog een knappe man.’

‘Dank, lief van je. Mijn ouders hebben me een keer toevertrouwd dat ik in uiterlijk en gedrag sprekend op hem lijk. Daarop vroeg ik mijn moeder, toen mijn vader er een keer niet bij was, of oom Karel mij dan misschien verwekt heeft. Dat leek me een voor de hand liggende vraag. Natuurlijk ontkende ze dat stellig, maar sloeg die keer wel haar ogen neer. Zelf denk ik van wel en dat is wellicht de reden van de genegenheid die oom voor me voelt. We kunnen echt heel goed met elkaar overweg en hij voelt meer als mijn vader dan mijn vader in Nederland. We hebben veel gemeen en met hem kan ik alles bespreken.’

‘Boeiend hoor! Dus je moeder is een keer stiekem met hem naar bed geweest. Dat kan dan niet anders.’ Bij deze woorden klinkt Catharina wat opgewonden.

‘Ik denk het. Door dat gevoel van gezamenlijkheid vertel ik hem al jaren via de telefoon dingen die ik verder niemand durf toe te vertrouwen. Daarom begin ik de reis bij hem. Ook omdat ik er achter wil proberen te komen of hij echt mijn vader is.’

‘Nou, nou, dat is niet gering, maar goed ik geloof dat tien procent van de kinderen bastaards zijn. En die relatieproblematiek zoals jij het noemt. Ben je gescheiden?’

‘Ik ben nooit getrouwd, maar het klikte niet meer, het werd beklemmend. Misschien vertel ik je daar nog wel een keer wat meer over. Maar in ieder geval wat mij betreft is het over en uit met haar.’

‘Zo dat klinkt duidelijk. Ik ben benieuwd! Hoor het graag een keer. Mijn relatie is ook niet erg fijn, maar helaas we zijn er bijna en vertel ik dat jou ook nog wel eens. Ik wil er ook graag eens over praten. Daar zie je het bordje van les Roises.’

Nog voor de bocht ziet Erik al het bord les Roises staan, terwijl er van het dorpje nog niets te zien is door het bosje achter het bord. Als ze even later les Roises binnenrijden staat direct rechts een fraai groot huis dat goed onderhouden oogt. Maar Catharina rijdt door tot onder aan de heuvel wat verderop naar het weggetje omhoog en zet de auto in de berm.

‘Je bent er,’ zegt ze vrolijk, ‘Je moet een paarhonderd meter de heuvel oplopen en dan zie je aan de rechterkant het huis van je oom.’ Erik kijkt haar dankbaar aan.

‘Dank je voor je lift, je gezelligheid en het verhaal van mijn oom.’ antwoordt hij. ‘Ik voelde me al snel vertrouwd bij je. Al reed je soms wel erg pittig. Maar misschien ben je pittig. Daar houd ik wel van. Dat moet ik onthouden! En eigenlijk hoop ik je snel weer eens te ontmoeten. Dat zou ik leuk vinden.’

‘Ik ook! Ik vond het fijn je te leren kennen en zie je graag nog een keer terug.’

Na een korte stilte: ‘Kom anders in ieder geval op het dorpsfeest over twee weken? Kunnen we verder praten.’ Ze kijkt hem glimlachend aan en vervolgt: ‘En daar woon ik, je bent altijd welkom. Dan kun je ook kennismaken met Serge, mijn man.’

Ze wijst naar het eerste huis dat hij al gezien had toen ze het gehucht binnenkwamen; een grote langgerekte villa tegen een beboste heuvel. Het was Erik al direct bij het binnenrijden van het gehucht opgevallen.

‘Wel een keer komen hoor? Niet vergeten! Je oom gaat niet zo gauw bij iemand op bezoek. Ik moet altijd bij hem op bezoek. Ik hoop dat je op dat gebied niet op hem lijkt.’ Na die woorden buigt ze zich plotseling opzij naar zijn gezicht en zoent hem vol en stevig op de mond. Daarbij legt ze haar vrije hand op zijn bovenbeen. Erik is eerst verbaasd, kijkt daarbij behoorlijk beduusd, maar ondergaat de kus toch met plezier. Hij likt langs zijn lippen en denkt; wat een heerlijke vrouw. Ze is leuk, smaakt en ruikt heerlijk, en godzijdank heeft ze geen rookmaak van die paar sigaretten. Ze proeft zelfs spannend en naar meer! Tjee zeg, wat een begin van mijn reis! Het is nu al een avontuur.

‘O, je lijkt me eigenlijk een lieve jongen, Erik,’ fluistert Catharina hem in zijn oor. Dat geeft hem ook nog eens een prettig kriebelend gevoel en hij voelt over zijn gehele lijf kippenvel ontstaan. ‘Ik leer je graag beter kennen.’ Even is ze stil en dan vraagt ze voorzichtig: ‘Ga anders eerst met me mee een kop thee of wat anders drinken bij mij. Je oom kan nog wel even wachten. Die weet tot op heden nog niet eens van jouw komst, heb je me tijdens de rit verteld. Dan kun je vanuit mijn huis bellen.’ Bij die woorden slaat ze een arm om zijn schouders. Erik kijkt haar toch wat verlegen lacherig aan, maar zegt na een kort stilzwijgen:

‘Nou zeg, dat klinkt aantrekkelijk.’ En na een moment van twijfel: ‘Maar weet jij zijn telefoonnummer dan? En dan bedoel ik dat van zijn mobiel? Dat heb ik niet!’

‘Ja, dat nummer heb ik. Hij heeft het mij kort geleden doorgegeven.’

‘O, dat is mooi, als ik jouw nummer op onbekend kan zetten, ga ik even met je mee. Ik vind onze ontmoeting prettig en vind je een leuke vrouw. Bovendien leer ik je

dan direct nog beter kennen.’ Catharina glimlacht hem toe en pakt zijn hand vast. ‘Fijn!’ antwoordt ze alleen maar en start de motor. Ze rijdt met een behoorlijke vaart achteruit naar haar huis tot aan de oprit om deze vervolgens vooruit en met vol gas op te rijden tot vlak voor de garagedeur. Via een zijdeur van de garage gaan ze naar binnen en komen in de gang die van de keuken leidt naar de woonkamer. Direct in de gang trekt Catharina Erik naar zich toe, omhelst hem en drukt zich stevig tegen hem aan. Erik weet niet wat hem overkomt, verstijfd eerst maar al snel kreunt hij zacht van genoegen. Tjee, wat spannend, denkt hij en voelt rillingen over zijn rug trekken. Dit soort passie heb ik met Maya nooit beleefd. Hij slaakt een diepe zucht en klemt haar ook stevig in zijn armen. Ondertussen sjort hij aan haar jasje om dat uit te trekken. Dat lukt en het valt op de grond. Dan pakt Catharina zijn hand en trekt hem mee door de gang naar de grote woonkamer en vervolgens naar de bank. In haar val daarop laat ze hem op zich glijden vallen en frunnikt vrijwel direct aan zijn broek. Erik op zijn beurt begint haar verder uit te kleden, kan zich niet meer inhouden en zij laat alles toe, tot ze volledig bloot is.

‘Wat ben je mooi,’ hijgt hij.

‘Jij ook,’ antwoordt ze en trekt het T-shirt van hem omhoog. Daarna schuift ze haar hand onder zijn broekriem om die verder los te maken en samen trekken ze zijn broek uit. Met wat hulp van hem is hij in zeer korte tijd ook naakt en voelt hij met zijn mannelijkheid haar zachte onderbuik. Plotseling onderbreekt ze echter de passie en zegt: ‘Eerst gaan we een douche nemen, ik ruik de lange treinreis. Ze kruipt onder hem vandaan en gaat hem voor naar de badkamer. Hij geniet van het zicht

op haar fraaie, naakte lichaam. Hij kan zijn blik niet afwenden en denkt: Wat een mooie biljetjes.

In de badkamer ziet hij vol genoeg haar blote lichaam, maar al snel omhelst ze Erik en drukt zich strak tegen hem aan. Ze fluistert: ‘Twee jonge naakte lichamen, Fijn is dat hè? Laten we ervan genieten.’ Direct zoent ze hem vol op de mond en draait tegelijkertijd de warme mengkraan van de douche open. Zodra het water op temperatuur is, leidt ze hem onder de ontspannende stralen.

‘Wat vind ik je een mooie jongen en zo gespierd. Ik wil je aanraken en kussen.’ En fluisterend: ‘Met je vrijen.’ Ze klemt zich aan hem vast, klaar om zich aan de sterke Erik over te geven. Maar eerst begint ze met haar vrije hand zijn rug in te zepen met een spons. Dan gaat de telefoon.

‘Shit,’ moppert ze. ‘Dat kan Serge zijn. Anders zou ik laten bellen. Maar ik moet wel, stel dat hij het is met de vraag om hem van het vliegveld te halen.’

Catharina maakt zich los uit de omhelzing en loopt naar het kastje waarop haar mobiel ligt. Het water druipt van haar lichaam op de badkamer vloer. Erik vindt haar zo nat glanzend prachtig om te zien, veel mooier nog dan Maya.

‘Met Catharina?’ hoort hij haar zeggen, terwijl hij zijn ogen niet van haar af kan houden.

‘Serge?’ Erik ziet haar verbazing, maar hij kan de andere kant niet horen. Hij weet sinds de lift dat Serge haar echtgenoot is en hij voelt iets van schrik.

‘Ben je op het vliegveld in Nancy? Je zou pas volgende week uit Londen terugkomen.’ Erik is wat geruster want Nancy is nog een uur met de auto. Weer de andere kant.

‘Oké, dan haal ik je wel op!’ Erik ziet de druppels langs haar lichaam naar beneden glijden. Was ik maar een van

die druppels, denkt hij. Die op de onderbuik. Maar helaas het feestje gaat niet door.

Ze verbreekt de verbinding en kijkt hem teleurgesteld aan. Ze zegt: ‘Jammer, ik moet naar het vliegveld bij Nancy. Serge ophalen. Bij de garage.’ Ze pakt een handdoek van het haakje en begint zich af te drogen.

‘Net nu is zijn auto kapot. Het is niet anders, een volgende keer beter,’ zegt ze tegen Erik met een blik van onbehagen. ‘Hij zou pas volgende week terugkomen. Ik weet niet waarom hij er nu al is. Zijn auto staat bij de garage met schade.’

‘Met een goede auto had hij maar zo voor de deur kunnen staan en ons kunnen betrappen,’ zegt Erik met een licht verwijt in zijn stem.

‘Nee hoor, dan was hij zeer waarschijnlijk in Nancy gebleven. Maar nu heeft hij mij nodig voor vervoer.’

Erik stapt wat bedremmeld onder de douche vandaan en Catharina geeft hem een handdoek. Zo staan ze zich af te drogen en moeten ze hun begeerte naar elkaar toe zien kwijt te raken. Nog eenmaal drukt ze haar naakte lichaam tegen hem aan. Dan beginnen ze zich aan te kleden.

Tien minuten later kijkt Catharina Erik na, zwaait nog een keer en maakt met haar mond in zijn richting over haar hand een kleine kusbeweging in de lucht. Dan sluit ze de voordeur. Hij keert zich om en begint te lopen naar het weggetje omhoog dat leidt naar oom Karel. Hij merkt niet dat er voor het huis van Catharina een grote, luxe auto stopt waaruit een keurig geklede man stapt die hem verbaasd nakijkt. Hij heeft de luchtkus gezien. De man belt aan bij Catharina.

‘Ha Patrick, wat voert je hier naar toe?’

‘Ik wilde je weer eens zien.’

‘Maar, Patrick, nee, ik heb nu geen tijd. Ik moet Serge in Nancy naar zijn villa brengen. Zijn auto staat bij de garage.’

‘Wie was dat?’

‘O, die man die daar omhoog loopt?. Dat is een jongeman die ik een lift heb gegeven. Hij gaat bij Karel wonen.’

‘Heb je die een lift gegeven? Waarom geef je zo iemand een lift en ook nog een kus door de lucht? Het lijkt wel een zwerver zo met die oude rugzak?’

‘Een zwerver? Nee, het is een heel aardige, lieve jongen. Vandaar die kus over mijn hand. Daar had ik bij die jongen echt zin in! Jaloers?’

‘Is hij bij je binnen geweest?’

‘Nee, natuurlijk niet, ik heb hem hier afgezet. De rest kan hij lopen.’

‘Moet je zelf weten, je bent volwassen genoeg,’ antwoordt Patrick geïrriteerd.

‘Ik moet nu echt gaan. Dag Patrick!’